

Nous amics per a la Clementina

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

— **E**l dia 6 van arribar a la casa on passarien l'estiu. Tot el que quedava de juliol i l'agost sencer. Era una casa força gran, al mig d'un petit poble de muntanya on l'aire era fresc i net. Als migdies, el cel era tan blau que feia mal als ulls i a les nits comptava amb més estels que en cap altre lloc del món. A la Clementina li agradava la muntanya, li agradava aquell poblet i la casa que havien llogat els seus pares per passar les vacances. Tenia una porxada amb una gran taula i bancs de fusta. Tenia l'habitació a les golfes i fins i tot una bassa on t'hi podies banyar. Tenia un jardí amb floretes silvestres. A la Clementina li semblava que no podia demanar res més. Era el refugi perfecte per a ella, els seus llibres i els blocs de dibuix, que esperava omplir abans de tornar a l'escola. Tenia tot el temps del món. Tot el temps de l'estiu.

El tercer dia que eren allà, que va caure en dimecres, cap a les 11 del matí va sonar la campaneta de l'entrada. La Clementina va treure el cap per la finestra de les golfes, encuriosida, esperant trobar potser el carter. Però al darrere la porta de ferro de l'entrada va semblar-li veure cinc o sis caparrons de nen. El pare va anar fins a la porta, amb molta calma, i va obrir. A l'altra banda, va aparèixer un grupet de canalla d'entre set i dotze anys. Sense moure's ni perdre l'expressió de consternació -i, una mica, de malestar- la Clementina va observar com el pare parlava amb ells, els feia passar i, en un moment donat, assenyalava cap a la finestra. Cap a ella. Els nens van alçar els ulls, seguint el dit del pare. Llavors la van veure. I la Clementina va sentir una glopada estranya, un sentiment conegut, que li pujava fins al coll i li cremava les galtes. En aquell instant com un acte reflex, es va ajupir, desapareixent de la vista d'aquella colla d'estranyos a qui el pare acabava de donar la benvinguda.

Toc toc. El pare va obrir la porta de les golfes i es va trobar la Clementina asseguda a terra, encara. No havia gosat moure's. *Són els nens del poble, han vingut a coneixe't.* Però la Clementina no tenia cap intenció d'anar a saludar-los, que no pas per mandra, sinó perquè les coses desconegudes la inquietaven, la posaven nerviosa, tan li feia si eren persones, llocs o situacions. Acostumar-se als nens nous del poble requeria massa esforç i l'estiu no era tan llarg com per gastar-lo amb mals de panxa. *Ja els hi pots dir que se'n vagin... i que no cal que tornin.* Ho va dir sense maldat, només amb por de que aquella situació es repetís una i una altra vegada. Sabia com en podien arribar a ser d'insistents, els nens.

L'endemà la canalla no va tornar i la Clementina va respirar, alleugerida. Però a la tarda, quan va acompanyar els pares a fer un gelat a la plaça, se'ls va trobar de cara. El més gran la va saludar amb la mà. La més petita va córrer cap a ella i es va presentar. I un altre, que es deia Quim i duia les mans i els genolls molt bruts, la va convidar a jugar amb ells a tocar i parar. Però la Clementina no va respondre a res. Tan sols va negar amb el cap i va asseure's d'esquena a aquella tropa de desconeguts. *No veus que t'ho passaries millor amb ells que amb nosaltres?* Intentava convèncer-la el pare. Però ella estava tan aclaparada que no era capaç ni de decidir de quin gust volia el gelat.

A partir de la tercera setmana de juliol, matins, tardes i vespres ja eren iguals els uns als altres. La muntanya de llibres anava minvant i la pila de dibuixos creixia. Al forn de pa i al colmado ja coneixien la Clementina -malgrat no deixar anar més paraules de les imprescindibles- i ella ja se sabia les cares d'aquella colla de xavals que es passaven el dia amunt i avall pels carrers. De topar-s'hi, de sentir-los cridar, de mirar-los jugar de reüll, ja en sabia els noms i tot. I, a poc a poc, li van anar semblant una mica menys estranys, una mica menys desconeguts. Fins i tot interessants. En especial la Maria, una nena que devia tenir la mateixa edat que ella i a qui sovint veia asseguda a les escales de l'església, dibuixant o llegint un llibre.

Malgrat tot, la Clementina va continuar mirant la vida des de la finestra de les golfes, tota sola. Seguia pensant que el poble era bonic, la casa acollidora i els cels nocturns els més poblats del planeta. Seguia mirant el jardí des d'allà dalt, mentre imaginava que tornava a sentir la campaneta de la porta, que el pare obria i els trobava amb aquells sis nens. Que els saludava dient-los a tots pel nom i que llavors ella obria la finestra i els cridava, amb un somriure. *Ara baixo!* I així ho feia. Saltava les escales de dues en dues, per trobar-se amb els seus nous amics i ja no tornava fins que el sol començava a caure, esprement la tarda fins que ja no en quedava gota. Tot això, s'imaginava la Clementina. Però no passava res de res, perquè ella no es movia del darrere la finestra de les golfes. No s'hi atrevia.

Llavors, va arribar aquell matí. El segon matí de la darrera setmana de vacances. En tornar la mare de comprar, li va donar un sobre a la Clementina. *De part de la Maria*. La Clementina va notar com es posava vermella, com el cor se li accelerava. Amb urgència, va obrir el sobre i en va treure un paper: era el dibuix de la casa en què estaven passant les vacances. S'hi veia el porxo i les flors, i a la finestra de les golfes, una nena rossa i pigada que treia el cap. *Perquè no t'oblidis mai d'on vas passar les vacances*. I signaven la Maria i la resta dels nens. *Potser podries anar a donar-los les gràcies*, li va dir la mare mentre es cruspia el seu entrepà de fuet. Potser sí, va pensar ella. Però no va dir res. Només va rumiar una estona, per valorar què calia fer.

Va passar el matí i va arribar el migdia. La Clementina va anar directament a la plaça, però no hi havia ningú. Tothom havia fugit del sol. Així que va girar cua i va marxar. Però va decidir agafar el camí més llarg per anar a casa. I en passar per la Font del Boig se'ls va trobar. Jugaven a futbol, a recer de l'ombra dels roures. I ara què? Es va preguntar la Clementina, mentre se'ls mirava. I ara què? Va ser quan gairebé gira cua per marxar, que el Jaume es va aturar i es va adreçar a ella. *Jugues?* La Clementina va reaccionar. No m'agrada el futbol. La Maria va somriure. A mi tampoc. Podem fer alguna altra cosa. I llavors se li va acostar i es va aturar a dos pams d'ella. *Què t'agrada fer, a tu?* La Clementina no sabia què respondre, així que va dir la veritat. *Dibuixar i llegir. I banyar-me a la bassa. M'agradaria banyar-me al riu, però diuen els meus pares que és perillós.* A partir d'aquí, tot va anar rodat.

La Maria, el Jaume, la Berta, la Jordina, l'Elies i el Quim es van convertir en els amics de la Clementina aquells darrers quatre dies d'agost. Indubtablement, els dies més feliços de les vacances. *Tan de bo pogués tirar enrere!* Es lamentava la Clementina. *Deixa-ho córrer!* Li responia la Maria. *Millor quatre dies que cap ni un, no trobes? Molt millor.*

L'estiu es va acabar, es van acabar les vacances i va ser el moment de començar tantes altres coses. La Clementina va aprofitar que venia el fred per amagar la vergonya sota una catifa de llana, perquè després de tot li havia quedat clar que, gairebé sempre, la vergonya fa més nosa que servei. Si ella mateixa no l'hagués vençut el dia en què va rebre el dibuix de la Maria, el migdia que els va anar a trobar, ara aquella colla no serien els seus amics. I això sí, que seria terrible.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital